

opusdei.org

Prelaatin kirje (lokakuu 2008)

Nöyryys on välttämätön hyve sille, joka haluaa pyrkiä pyhyteen. Lokakuun kirjeessä Opus Dein prelaatti kirjoittaa, että vain Jumalan avulla voimme olla hyviä työvälineitä Hänen käsissään.

4.11.2008

Rakkaat lapseni: Varjelkoon Jeesus tyttäriäni ja poikiani!

Huomenna vietettävä Opus Dein perustamisen 80. vuosipäivä, pyhien

Suojelusenkelien juhla, kutsuu meitä
kohottamaan taivaaseen hartaan ja
palavan kiitollisuutemme. Olemme
valmistautuneet tähän päivään
yrittäessämme olla lähempänä
Neitsyt Mariaa. Nyt kiitämme Mariaa
erityisesti hänen äidillisestä
läsnäolostaan hänen lastensa
perheenjokaisella askeleella.
Läheisesti yhdistyneenä pyhään
Josemaríaan ja kaikkiin Opus Dein
jäseniin, jotka ovat jo matkanneet
tätä polkua - erityisesti muistaen Don
Alvaroa -jokainen meistä ilmaisee
kiitollisuutensa Äidillemme hänen
jatkuvasta avustaan ja siitä, että Hän
on ollut aina läsnä kulkiessamme
tietämme. Pyydämme häntä myös
välittämään meille taivaasta
hengenlahjan, jonka avulla voisimme
jatkaa loppuun asti sitä tietä, jonka
Jumala näytti rakastetulle Isällemme,
pyhälle Josemaríalle lokakuun 2.
päivänä 1928.

Yli kymmenen vuotta pyhä Josemaría pyysi Jumalalta valoa saadakseen tietää, mitä Herra häneltä pyysi. Hän käytti evankeliumin ilmausta:

Domine, ut videam, [1] *Herra, anna minulle näköni!* Hänen jatkuva rukouksensa, joka myös oli suunnattu Äidillemme, auttoi häntä valmistautumaan ratkaisevaan hetkeen, kuten kardinaali Ratzinger osoitti saarnassaan jonka hän piti Isämme autuaaksi julistamisen johdosta.

Hän sanoi: "Josemaría Escrivá tiesi hyvin varhain, että Jumalalla oli hänelle suunnitelma ja että Hän halusi jotain häneltä. Hän ei kuitenkaan tiennyt, mitä Jumala hänestä tahtoi. Kuinka hän voisi löytää vastauksen, mistä hänen tulisi etsiä sitä? Hän alkoi etsiä, ennen kaikkea, kuunnellen Jumalan sanaa, pyhää kirjoitusta. Hän luki Raamattua ei historiallisena kirjoituksena, eikä ongelmina joista

väitellä, mutta tämän hetken sanana, joka puhuttelee meitä tänään: sanana, jossa jokainen meistä on päähenkilö ja jossa meidän täytyy etsiä paikkaamme, löytääksemme tiemme.”[2]

Kun pyhä Josemaría sai ratkaisevan valaistuksen ja tiesi, mitä Jumala halusi hänen elämältään, hän valmistautui välittömästi sen toteuttamiseen. Hän saattoi sanoa:”minulle -pienessä mittakaavassa- tapahtui kuin Paavalille Damaskossa, Madridissa suomut katosivat silmiltäni, ja Madridissa minä sain tehtäväni.” [3] Hänen jumalallinen tehtävänsä oli levittää yleistä kutsua pyhyyteen ja samalla avata kirkon sydämessä erityinen tie –Opus Dei- auttamaan monia ihmisiä vastaamaan kutsumukseensa pyhyyteen ja apostolaattiin, heidän työnsä ja elämänsä jokapäiväisten olosuhteiden kautta.

Isämme oli hyvin perillä omasta
pienuudestaan Jumalan edessä.
Syvästi vakuuttuneena, hän sanoi ja
kirjoitti, että oli ollut ”riittämätön ja
kuuro välikappale”[4] jolle Jumala oli
antanut tehtävän –niin suuren että se
ylitti täysin hänen kykynsä—
näyttääkseen selvästi, että se kaikki
oli Jumalasta, eikä inhimillistä
alkuperää. ”Olin 26-vuotias... ja
minulla oli Jumalan armo ja hyvä
huumorintaju: ei mitään muuta.
Kuitenkin, kuten me kirjoitamme
kynällä, meidän Herramme kirjoittaa
pöydänjalalla, jotta voitaisiin nähdä
että se on Hän, joka kirjoittaa: se
juuri on uskomatonta, se on hyvin
suurta.”[5] Tästä hän oli syvästi
vakuuttunut maallisen elämänsä
loppuun asti. ”Jälleen,” hän
huomautti muutamaa viikkoa ennen
siirtymistään taivaaseen, ”se mitä on
kirjoitettu, on toteutunut: sen mikä
on typerää, sen mikä on arvotonta,
sen jota tuskin on edes olemassa...
Kaiken sen, Jumala on ottanut ja

asettanut palvelukseensa. Siten Hän otti myös tämän ihmisen välikappaleeseen.”[6]

Tässä näemme sen olennaisen perusopetuksen, jonka tämä vuosipäivä meille tarjoaa: tarve olla nöyriä, jotta Jumala voisi käyttää meitä välikappaleena pelastussuunnitelmassaan. Ylpeys, omaan minään takertuminen, on suuri vihollinen meidän pyhyydellemme ja apostolaatin tehokkuudelle. Sitä vastoin, kun ihminen pitää itseään vilpittömästi täytenä nollana, kun huomaamme että kaikki ominaisuutemme tulevat Jumalalta, eivät itseltämme, niin silloin vasta olemme valmiita tulemaan tehokkaaksi välikappaleeksi Jumalan käsissä.

Tässä vaiheessa, voimme muodostaa joitakin hyvin henkilökohtaisia kysymyksiä. Kuinka näen itseni Jumalan läsnäolossa? Ajattelenko,

että minulla on jotain itsessään arvokasta, vai huomaanko, että kaikki on Jumalan lahjaa? Pyydänkö Häneltä vilpittömästi, että voisin oppia tuntemaan itseni kun olen Hänen edessään? Kuitenkaan, oman mitättömyytemme tuntemisen ei pitäisi johtaa pessimismiin tai turhautumiseen vaan suurempaan luottamukseen Jumalaan ja antautumiseen Hänelle.

Mietiskelkäämme tämän Pyhän Josemarían pohdintaa: ”Karista pois mielestäsi tuo epätoivo, jonka oman kurjuutesi tunnustaminen sinussa aiheuttaa. On totta, että taloudellisen vaikutusvaltasi osalta olet nolla... sosiaalisen vaikutusvaltasi osalta olet yhtä lailla... ja niin myös hyveittesi osalta, ja niin myös lahjakkuutesi osalta.... Mutta, näiden nollien vasemalla puolella on Kristus...Mikä suunnaton luku siitä tuleekaan!”[7]

Tiedostaen oman surkeutemme, tarttukaamme lujasti Jumalan

käteen, varmana siitä, että samoin kuin Hän on etsinyt meidät, Hän antaa meille kaiken apunsa esteiden tieltä raivaamiseksi. Tähän syvään nöyryyteen turvaten pystymme ratkaisemaan kaikki apostoliset haasteet, joihin meidät on kristittyinä kutsuttu, kutsumus, jolla on apostolin kutsumuksen luonne. Näemme tämän selvästi evankeliumissa, kun Herramme kutsuu ensimmäiset Kaksitoista olemaan kanssaan ja lähettää heidät saarnaamaan.[8] Näiden ensimmäisten opetuslapsien tapaan, Jeesus on kutsunut meidät kaikki välittämään Hänen nimeään kaikille niille, jotka kulkevat elämän tiellä kanssamme. ”Lyhyesti, vain Herra voi nimittää apostoliksi, se ei ole kenenkään omaan oletukseen perustuvaa. Olla apostoli, ei ole kenenkään itsensä päätettävissä, vaan Herra tekee hänestä sellaisen; sen vuoksi apostolin täytyy jatkuvasti

olla yhteydessä Herraan,” paavi toteaa. [9]

Apostoli ei puhu omissa nimissään, vaan välittää eteenpäin sitä mitä on saanut. Niin tekivät ensimmäiset opetuslapset, ja siten täytyy myös tämänpäivän kristittyjen tehdä. Kommentoiden Paavalin kutsumusta, Benedictus XVI sanoi vähän aikaa sitten:”Jälleen kerran ajatus jonkun toisen aloitteesta tulee esiin, Jumalan aloitteesta Jeesuksessa Kristuksessa, jolle Paavali on täysin vastuussa; mutta erityisesti tulee painottaa sitä, että Paavali sai Häneltä tehtävän Hänen nimissään, tehden kaiken henkilökohtaisen edun täysin toissijaiseksi.”[10]

Älkäämme koskaan unohtako että Jumala –ottamatta vapauttamme-haluaa meidän olevan uskollisia Hänelle koko ajan kaikissa olosuhteissa. Siksi meidän täytyy olla hyvin tietoisia siitä, ettemme

koskaan ole yksin. Hän seuraa meidän askeliamme, kuuntelee meitä ja tarvitsematta ketään tai mitään, Hän tarvitsee meitä lakkaamatta. Kohdatessaan tämän päivittäisen tosiasian, Isämme pyhä Josemaría kutsui meitä ajattelemaan enemmän: *ecce ego, quia vocasti me*, [11] *Kutsuit minua. Tässä olen.* Kyllä, Jumala pitää yllä jatkuvaa vuoropuhelua kanssamme, ja Hän haluaa meidän vastaavaan yhä täydellisemmin Hänen erityiseen rakkauteensa meitä kohtaan.

Benedictus XVI viittaa vielä toiseen edellytykseen, joka luonnehtii Herran seuraajaa: toinen, joka jo mainittiin on, että hän on kutsuttu ja lähetetty; ja toinen on, että hän toteuttaa käytännössä tehokkaasti apostolin tehtävänsä omalla esimerkillään ja kirkon opetuksella, todistaen omilla teoillaan ja sanoillaan. Hän painottaa, että tuomalla esimerkin pyhästä

Paavalista: ” olla ’apostoli’ ei voi olla kunnianosoitus. Se käsittää käytännöllisesti ja jopa dramaattisesti kyseisen henkilön koko elämän.”[12]

Caritas Christi urget nos,[13]
Kristuksen rakkaus pakottaa meitä,
pyhä Paavali kirjoittaa
korinttilaisille. Paavali paloi halusta pelastaa sieluja, seuraten Herramme esimerkkiä, joka on kuollut kaikkien puolesta, jotta ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen vaan hänelle, joka on kuollut ja noussut kuolleista heidän tähtensä...Jokainen, joka on Kristuksessa, on siis uusi ihminen. Vanha on kadonnut, uusi on tullut tilalle![14]

Tämän uuden elämän, jonka evankeliumi tuo meille, on välityttävä eteenpäin toisiin sydämiin, kunnes jokainen niistä palaa samalla rakkauden liekillä. Se joka on tuntenut Jumalan rakkauden

haluaa tehdä kaiken mahdollisen auttaakseen toisia tuntemaan Kristuksen, seuraamaan, ja rakastamaan Häntä. pyhä Josemaría saarnasi, että ”Tässä pienessä maailmassamme, jossa on niin paljon kaaosta ja ideoiden sekoittumista, kuinka sielut voivat pyytää kastetta, jos kukaan ei selitä heille kristillistä uskoa? *Fides ex auditu*. Usko tulee kuulemalla, sanoo pyhä Paavali. *Kuinka he voivat huutaa avukseen sitä, johon eivät usko? Kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Kuinka he voivat kuulla, ellei kukaan julista? (Room. 10:14)* Jeesus ei toiminut näin. Herramme antoi meille esimerkin, mutta hän myös opetti: *coepit facere et docere (Ap.t. 1:1).*”[15]

Nähdessään tekosyyt, joita joskus käytetään peittämään mukavuutta etsivää henkeä, Isämme kysyi: ”Miksi minun pitäisi puuttua toisten elämään? Siksi, että minulla on

velvollisuus kristittynä tehdä niin!
Koska Kristus on tullut osalliseksi
meidän elämäämme, kuten hän tuli
Pietarin ja Paavalin, ja Johanneksen
ja Andreaksen elämään... ja apostolit
oppivat tekemään samoin. Elleivät
he olisi tehneet niin saatuaan
Herramme käskyn mennä ja julistaa
ja olisivat pysyneet vain
kahtenatoista opetuslapsena: kirkkoa
ei olisi.”[16]

Muutaman päivän kuluttua alkaa
piispojen synodin varsinainen
kokous, joka keskittyy tutkimaan
Jumalan sanaa kirkon elämässä ja
tehtävässä. Tiedätte jo, että osallistun
siihen paavin nimittämänä jäsenenä.
Seuraten paavin ohjeita, pyydän että
rukoillette ja pyydätte myös toisia
rukoilemaan, että tämä
kokoontuminen Pyhän Pietarin
seuraajan kanssa tuottaisi hedelmää.

Pyrkikäämme Jumalan sanan
parempaan tuntemiseen päivittäin,

lähestyen pyhää kirjoitusta
rakkaudella ja kunnioituksella –
kirkon tradition valossa ja opetuksen
opastuksella- erityisesti pyhiä
evankeliumeja, oppiaksemme
Herrastamme, ja pannaksemme
Hänen opetuksensa täytäntöön.
Levittäkäämme tätä oppia *opportune
et importune*,[17] *sopivaan ja
sopimattomaan aikaan*, kuten
apostoli Paavali teki. Siten voimme
huudahtaa Pyhän Paavalin kanssa
elämämme lopussa: *Olen kilpaillut
hyvän kilpailun, olen juossut perille ja
säilyttänyt uskoni. Minua odottaa nyt
vanhurskauden seppele, jonka Herra,
oikeudenmukainen tuomari, on
antava minulle tulemisensa päivänä,
eikä vaan minulle, vaan kaikille, jotka
hartaasti odottavat hänen
ilmestymistään.*[18]

Myös tässä kuussa on useita Neitsyt
Marian juhlia. Pyytäkäämme
useammin Äitimme esirukousta,
haluten olla hyvin mariaanisia.

Rukoilkaamme pyhä ruusukko yhä suuremmalla uskollisuudella, se on ”voimakas ase” [19] pyhyiden suurenmoisessa taistelussa.

Lauantaina 20. syyskuuta olin Zaragozassa tapaamisessa, ja rukoilin Pilarin Neistyt katedraalissa yhdistäen itseni pyhän Josemarían rukoukseen samalla paikalla. Kävin myös Torreciudadissa, jossa asetin Äitimme jalkojen juuren hyvin monia huolia, läheisesti yhdistyneenä Isämme pyyntöön. Palasin seuraavana päivänä, sunnuntaina Roomaan, surullisena siitä, etten voinut polvistua hänen eteensä Nuestra Señora de la Mercedin kirkossa Barcelonassa.

Joka päivä rukoilen, että pyhän Josemarían pyhäksijulistaminen -6. lokakuuta on kuudes vuosipäivä - olisi meille jokaiselle voimakas energian lähde, sillä jos todella haluamme olla Isämme poikia ja tyttäriä, meidän täytyy ruokkia

sielussamme päivittäistä halua
kääntymykseen, pyhyyteen, iloiseen
elämään, ja *nunc coepi*, nyt aloitan.

[20] Ilman päivittäistä
henkilökohtaista kääntymystä,
apostolaattimme ei ole tehokas. Olen
kerrannut tätä ideaa 26. helmikuuta
2002 lähtien, saatuani tietää
kanonisoinnin päivän, sillä aikana
kun valmistautuimme sen
julistamiseen. Tämä ajatus Pyhästä
Josemaríasta nyt johtamassa meitä
joka päivä taivaasta käsin, kuten hän
teki maan päällä, on yhä voimakas.

Siunaan teidät koko rakkaudellani!

Teidän Isänne

+ Javier

[1] Luuk. 18:41.

[2] Kardinaali Joseph Ratzinger,
saarna Opus Dein perustajan
autuaaksi julistamisen
kiitosmessussa, 19.05.1992

[3] Pyhä Josemaría, Kirje, 02.10.1965.

[4] Pyhä Josemaría, *Ohje*, 19.03.1934, nro. 7.

[5] Pyhä Josemaría, Muistiinpanot meditaatiosta, 02.10.1962.

[6] Pyhä Josemaría, Muistiinpanot meditaatiosta, 19.03.1975.

[7] Pyhä Josemaría, *Tie*, nro. 473.

[8] Mark. 3:13-14.

[9] Benedictus XVI, Puhe yleisaudienssilla, 10.10.2008.

[10] Benedictus XVI, Puhe yleisaudienssilla, 10.10.2008. [11] 1.Sam 3:6.

[12] Benedictus XVI, Puhe yleisaudienssilla, 10.10.2008.

[13] 2.Kor 5:14.

[14] 2.Kor 5:15,17.

[15] Pyhä Josemaría, Muistiinpanot tapaamisessa, 05.01.1968.

[16] St. Josemaría, Muistiinpanot tapaamisessa, 14.02.1960.

[17] 2.Tim 4:2.

[18] 2.Tim 4:7-8.

[19] Pyhä Josemaría, *Pyhä Ruusukko*, Esipuhe.

[20] Ps.76:11 (Vulgata).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-
kirje-lokakuu-2008/](https://dev.opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-kirje-lokakuu-2008/) (6.8.2025)